

A lét elviselhetetlen könnyűsége

*Gyalogolni, gyalogolni, kiszakadni a városok forgalmából,
menni, menni ki a világból..., és még tovább!, ahol már nem ismer
senkit, és dD.-t sem ismerik, a végtelen, sivár pusztaság, ahol új életet kezdhet!;
leülhetek ide a padra, ha hallgatok?, nem haragszik, ha leülök?, nekem ez a dolgom...,
én borzasztóan tudok hallgatni...; ez az!, borzasztóan boldogok voltak,
elvakította őket a szerelem, pedig a korkülönbség minden ellen szólt, később
valahogy meghasonlás támadt a férfinban, minden idejét a nővel akarta tölteni,
már a véccére sem engedte egyedül, örüllté vált, olyan borzasztóan vágyott utána,
hogy betöltse egyre növekvő érzelmi sivárságát, s a nő az éj leple alatt, kiszabadítva
magát a kötelékekből, elszökött, azóta vagyok úton, gyalogolni, gyalogolni, kiszakadni
a városok forgalmából, menni, menni ki a világból, és még tovább!, elnyúni még egy pár
/ új cipőt..!*

A csontvázamra feszül

*Tudja, ilyen érdekes nővel, mint maga, még földre
esni is gyönyörűség..!; minden percben, mikor együtt lehetünk dD.,
Isten száll le közénk, itt lesz a gyermekágy fehérsége, tisztasága.,
az ég kékje..., és a zavaros, sötét erdő megnövekszik a szélviharban.,
eltévedünk, egy boltíves tükörben látjuk tükörképünket, aztán sietés, rohanás,
zivatar, belső udvar, ecetfa, lépcsőfokok, én lesoványodom, a vizes trikó
a csontvázamra feszül –, az asztalon emlékiül, egy friss orgonaág..., ah'!, hagyjanak
nekem békét!, hiszen én csak boldog akarok lenni..!; tudja, ilyen érdekes nővel,
mint maga, még a fűben hanyatt fekve is gyönyörűség..!; tudja, ki maga dD.?: az
egyetlen ezen a bolygón, aki mellett nem vagyok magányos!; ez nem bolygó,
ez egy aszteroida, a 238 Hüpatia aszteroida, innen már nincsen messze a Molte-kráter,
ami mögött a Hüpatia rianás..., a női társadalom a személyedből merít erőt,
mert okos, bájos, őszinte és felfedező nő vagy, s én csak tanítványod lehetek...*

Egy tanyán

Lovas kocsi közeledik erős szembeszélben, dD. a por miatt szűkre szorítja a szemöldökét, hunyorog, lobog a haja, a kabátja, lassan besötétedik, minden nyikorog, a lány kijön a házból, bevezeti a lovat az istállóba, dD. behúzza a szekeret; a lány segít átöltöznie, mert dD. jobb keze nem mozog, béna, a lány föltesz két nagyobb krumplit főni, majd leül az egyetlen ablak elé, és nézi a téli tájat...; kész!, szól az apjának, dD. bal kézzel pucolja, eszi, forró, fújják mindketten, végeznek; most dD. ül az ablakhoz...; mi van akkor, mikor alszunk, mi történik a házban? – gondolja a lány; feküdj már le! – mordul rá dD.; reggel a lány a kútról vizet hoz, fölöltözteti az apját, pálinkát isznak, dD. többet, kivonszolják a lovat, bekötik a kocsi elé, de a ló nem mozdul az orkánerejű szélben, dD. csapkodja az istrángot a hátán...; nem látod, hogy nem akar?! – kérdezi a lány, visszavezetik a lovat, dD. visszatolja a kocsit; később a szomszéd jön pálinkáért, leülnek dD.-vel az asztalhoz; s a szomszéd mérgelődik, mindent tönkretettek, mindent lealjasítottak!, megszerzik, megrontják, lealjasítják!, vagy megszerzik, lealjasítják, megrontják, ugyanaz!, a szomszéd elmegy a liter pálinkával...; később a lány szól dD.-nek, hogy kiszáradt a kút!, fölpakolják mindeniüket, hogy továbbállnak, de később visszajönnek a tanyára, az orkán süvít folyamatosan, becsukják az istálló kapuját; mi ez a sötét?; gyűjtsd meg a lámpákat!; nem égnek a lámpák...; mi ez az egész?!; nem tudom...; feküdjünk le!; a parázs is bealudt...; másnap már a krumplit sem lehet megfőzni...; egyél..!; enni kell!; a lány nem mozdul; dD. vakarja a nyers krumplit, mert enni azt kell – mondja –, de abbahagyja a nyers krumpli vakarásását, nem tudok beleharapni...; nem baj, elállt az orkán!; holnap fölébredünk, és újra megpróbáljuk ebben a diszfunkcionális szeretetáradatban...